

βέρνα πού πηγαίνουν συχνά οι ανθρώποι μας...

Άλλ' ο Θωμᾶς είγεν ήδη ἀπομακρυνθῆ, ἀπολουθύμενος ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Μὰ τι γινήκατε ἀπόψε; ἀνέκραξεν ή Μαριάννα μόλις τοὺς εἰδεν ἐπιστρέφοντας. Κόντεύω νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου μὲ τόσου κόσμο... "Ελα, Θωμᾶ, γὰ μὲ βοηθήσῃς!"

· · · · ·
Ο Χρήστος, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν διακοπῶν, διήρχετο ὥλοι λίρους ἡμέρας εἰς τὸν Πύργον τῆς Φυλλάδος.

Τὸ πρωὶ, εἰς τὰς ἔνιας, ἀπεχαιρέτα τὸν θεῖον του καὶ τὴν θείαν του, καὶ μετέβαινε, συγήθως μόνος, εἰς τὴν κατοικίαν τῶν πλουσίων του φίλων.

Ο δρόμος ήτο ἀσφαλής καὶ τὴν ἀπόστασις σχετικῶς μικρά.

Μόλις εἶχεν ἔξελθη ἀπὸ τὸ χωρίον, τερετίζων ἐν φόρα τοῦ τόπου, ὅταν ἤκουσεν ἔπισθέν του μικρὰ βήματα βιαστικά. Συγχόνως μία παιδικὴ φωνὴ τὸν ἔκραξε:

— Κύριε!... κύριε!...

«Χρήστο μὲ λένε...» (Σελ. 346, στ. β').

Ἐπεληκτος, ὁ Χρήστος ἐστράφη καὶ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸ χθεινὸν κοριτσάκι.

Ἐστάθη καὶ τὸ ἥρωτηρε:

— Τί θέλεις;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Τίκοτα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Είμαι βιαστικός.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Ηγράινετε εἰνὴ Φυλλάδα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ναι.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Θὰ εἴνε πολὺ εὔμορφο πρᾶγμα ὁ Πύργος, ἔ;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — "Ερχεσαι μαζί μου;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Ναί... ἥθελα πολύ... μὰ ἔτσι κακοντυμένη ποὺ είμαι...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Νὸ σοῦ ὕπω... Ή κυρία Λεντούκη θάλη! σὲ λίγο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μαρμάρα σου...

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Μὲ ὅλους ἔκεινους ποὺ ἥταν χθὲς ἐπάραξι;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ναι.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ, μὲ μορφασμόν: — Δὲν ἄγαπω τὴν μικρὸν κύριο...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Γιατί;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Εἶνε πολὺ περήφανος... δὲ σᾶς μοιάζει... Σεῖς εἰσθε καλός, καταδεκτικός... καὶ... δὲν μου ρίχνετε πέτρες σεῖς, σὰν κάτι ἄλλα παιδιά.

ΧΡΗΣΤΟΣ, σφίγγων τὸν γρόνθον: — Σου ρίχνουν πέτρες... ποιός;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Νά, δύοι τους. Μηκροὶ καὶ μεγάλοι...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Νά, μὲ λένε κορίτσι τῶν σαλτιμπάγκων... Δὲν ἔρω τί ἔννοοῦ μὲ αὐτό. "Οταν μὲ κυνηγοῦν, τρέχω καὶ κρύδουμαι ὅπιον ἀπὸ τὸ μεγάλο ὄμαξι ποὺ κοιμούμαστε..." Κ' ἐκεῖ, σὰν δὲν μὲ βλέπη κανένας, κλαίω.

ΧΡΗΣΤΟΣ, συγκεκινημένος: — Πῶς σὲ λένε;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Ανίτα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ωραῖο ὄνομα.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ, τὸν κυττάζει μὲ συγκίνησιν: — Παράξενο πρᾶγμα... μὲ εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ μου μιλήσῃ...

Αἰσθάνομαι, διὰ ἀπὸ τῶρα σᾶς ἀγαπῶ... Ήλετε νὰ γίνωμε φίλοι;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ναι.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Δὲν πηγαίνω εἴση τὸ θέατρο... Εἶνε διασκέδασις γιὰ τοὺς μεγάλους...

"Αν ἐπιμένετε σμαρτάς, θὰ παρακαλέσω τὸ θέατρο. Θωμᾶ νὰ μὲ φέρῃ ἐνα βράδυ. Κοστίζει πολύ;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Πενήντα λεπτὰ τὴν πρώτη θέσης καὶ εἰσοιτὶ διευθέτηρα. Λοιπόν... θὰ ἔλθετε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Σου τὸ ύπόσχομαι. Τώρα σὲ ἀφίνω, γιατὶ μὲ περιμένουν εἰς τὸν Πύργο.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ, λαπημένον: — Καλὴν ἀντίμωσι, Χρήστο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Καλὴν ἀντίμωσι, Ανίτα.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Γρήγορα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ναι.

Καὶ ὅταν ὁ Χρηστάκης ἔξηφανίσθη εἰς τὴν στροφὴν τοῦ δρόμου, ἡ μικρὰ θεάτρινα, ἡ κάρη τῶν σαλτιμπάγκων, ἔξεβαλε μικρὸν στεναγμὸν, καὶ δάκρυ ἔβρεξε τὴν παρείαν της.

Θὰ ἐπειθείει νὰ μὴ χωρισθῇ ποτὲ ἀπὸ επελγόν, ὁ ὄποιος πρώτος τὴν ὡμίλησε μὲ καλωσύνη καὶ συνεκίνησε τὴν παιδικήν της καρδιὰν.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Καθεμέρα, γιατὶ πηγαίνω εἰς τὸν Πύργο τῆς Φυλλάδος. Μὰ δὲν κάθουμαι 'κει... Κάθουμαι εἰς τὸ «Γάτο» μὲ τὸν θεῖο μου Θωμᾶ καὶ μὲ τὴ θεία μου Μαριάννα.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Καὶ τί εἴνε «Γάτος»;

ΧΡΗΣΤΟΣ, ψεροφάνως: — Ταΐέρνα εἶνε, ἄλλα ἔχει καὶ ἐστιατόριο.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Πατέρα καὶ μητέρα δὲν ἔχετε;

ΧΡΗΣΤΟΣ, περίληπτος: — Οχι, δὲν τοὺς ἔγκωρισα ποτέ. Δὲν ἔχω παρὰ τὸ θεῖο Θωμᾶ. Καὶ κάθε φορά ποὺ μιλεῖ γιὰ τὸν πατέρα μου, κλαίει.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Πῶς σᾶς λένε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Χρήστο μὲ λένε.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Περίεργο! Δὲν γνωρίζω κανέναν ἄλλο Χρήστο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Μ' ἔδγαλων ἔτσι γιατὶ μ' εὑρίκαν μωρό, εἰς σκαλιά τῆς Παναγίας τοῦ Φολγκέτου... τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Είσθε λοιπόν, δύος λένε, παιδιά ἔκπειτο;

ΧΡΗΣΤΟΣ, ζωηρῶς: — "Οχι... ὄρφανός τοι Κορίτσακι: — Δὲν είνε τὸ ίδιο πράγμα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — "Οχι... ὄρφανός τοι Κορίτσακι: — Δὲν είνε τὸ ίδιο πράγμα;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Κ' ἐγώ τὸ ίδιο... δὲν ἔγνωρισα οὕτω πατέρα μὲτε πατέρα...

Μὲ βρήκαν 'έτος δρόμο... μέσον σὲ κάτι κουρέλια... Καὶ τότε μ' ἐπῆρε η γρήγορη πού εἶδοτε χθὲς, η κυρά-Εὐφρημία.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Δὲν πιστεύω γὰ σὲ δέρνη.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Ναί... καρπιάτια φορά... σὰν δὲν ὑπάρχησε σπίτι φωμά... "Ο

ἀνδράς ποὺ κοιμάται 'έτος δρόμου σὲ κάτι πού είνε θιασάρχης, λέει πῶς είμαι ὀκνηρή καὶ πῶς τοὺς κοστίζω ἔνα διάβολο. Αλλάς θέλεις τοῦ πατέρας πού παρακαλέσω τὸ θέατρο...

ΧΡΗΣΤΟΣ, οισθρός: — Δὲν πηγαίνω εἴση τὸ θέατρο... Εἶνε διασκέδασις γιὰ τοὺς μεγάλους μετέβαινε, συγκίνησιν: — Παράξενο πρᾶγμα... μὲ εὐχαριστεῖ πολὺ πολὺ νὰ μου μιλήσῃ... Αἰσθάνομαι, διὰ τὴν περιόδον τοῦ θείου Θωμᾶ νὰ μὲ φέρῃ ἐνα βράδυ. Κοστίζει πολύ;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Πενήντα λεπτὰ τὴν πρώτη θέσης καὶ εἰσοιτὶ διευθέτηρα. Λοιπόν... θὰ ἔλθετε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Σου τὸ ύπόσχομαι. Τώρα σὲ ἀφίνω, γιατὶ μὲ περιμένουν εἰς τὸν Πύργο.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ, λαπημένον: — Καλὴν ἀντίμωσι, Χρήστο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Καλὴν ἀντίμωσι, Ανίτα.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Γρήγορα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ναι.

Καὶ ὅταν ὁ Χρηστάκης ἔξηφανίσθη εἰς τὴν στροφὴν τοῦ δρόμου, ἡ μικρὰ θεάτρινα, ἡ κάρη τῶν σαλτιμπάγκων, ἔξεβαλε μικρὸν στεναγμὸν, καὶ δάκρυ ἔβρεξε τὴν παρείαν της.

Θὰ ἐπειθείει νὰ μὴ χωρισθῇ ποτὲ ἀπὸ επελγόν, ὁ ὄποιος πρώτος της περιέργειας εἰς τὸ θέατρον, καὶ διὰ τὸν δρόμον τοῦ θείου μου; Καὶ πολλοὶ μὲταξύ τοῦ θείου μου, μὲταξύ τοῦ πατέρα μου, μὲταξύ τοῦ πατέρα της μητέρας μου, μὲταξύ τοῦ πατέρα της καρδιάς μου.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Καὶ τί εἴνε «Γάτος»;

ΧΡΗΣΤΟΣ, ψεροφάνως: — Ταΐέρνα εἶνε, ἄλλα ἔχει καὶ ἐστιατόριο.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Πατέρα καὶ μητέρα δὲν ἔχετε;

ΧΡΗΣΤΟΣ, περίληπτος: — Οχι, δὲν τοὺς ἔγκωρισα ποτέ. Δὲν ἔχω παρὰ τὸ θεῖο Θωμᾶ. Καὶ κάθε φορά ποὺ μιλεῖ γιὰ τὸν πατέρα μου, κλαίει.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Πῶς σᾶς λένε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Χρήστο μὲ λένε.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: — Περίεργο! Δὲν γνωρίζω κανέναν ἄλλο Χρήστο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Μ' ἔδγαλων ἔτσι γιατὶ μ' εὑρίκαν μωρό, εἰς σκαλιά τῆς Παναγίας τοῦ Φολγκέτου... τὴν νύκτα τῶν Χ

